

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.26. S. Theodorus Siceota Episcopatu se abdicat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Sæculum VI. *nulli Fideles, nimio zelo ferventes, Hæreticos fingunt, dum innocentes, quos Hæreticos putant, persequuntur.* (*) *Talium hominum infirmitati non nihil dandum, & cum nostra lenitate tum argumentis vincendi sunt.*

VI. epist. 22. S. Gregorius data anno 597. ad Gregoriam, Matronam Imperatrici a cubiculis, Epistola, inter alia hæc habet: *Disce, te non cessaturam, importune etiam urgere, donec tibi perscripserim, nihil Cælitus fuisse revelatum, remissa esse tua peccata. Scias velim, te a me petere rem perdifficilem, & tibi non utilem. Difficilem, inquam, ego enim indignus sum, cui secreta Cælestia revellentur, & tibi inutilem, quia non expedit tibi, secretum esse, de reddenda ratione peccatorum tuorum usque ad vitæ tuæ exitum, ubi confidere non amplius poteris. Securitas est Mater socordiae. Nihil tibi magis proficuum, quam ut modico hujus vitæ tempore timeas, & sic ad æternæ lætitiæ securitatem pervenias.*

§. XXVI.

S. Theodorus Siceota Episcopatu
abdicat.

vit. ap. Boll. 22. Apr. c. 9. Sub idem ferme tempus S. Theodorus Siceota

(*) Nimii sunt quandoque Theologi, dum in æstu Disputationis alter alterum Hæresis absolutæ, vel saltem respectivæ talis, incusant.

Siceota Constantinopolim evocatus est. Sæculum VI.
A. C. 599.
Is cum annis decem Episcopatum tenuisset, executus est, quod diu ante sibi propositum fuerat, ut deponeret Ecclesiæ regendæ onus, quod invitus subierat. Cum jam tertio iter Jerosolymam suscepisset, in Laura S. Sabæ sedem figere volenti, S. Georgius per quietem apparens præcepit, ut in Patriam reverteretur.

c. 8.

c. 9.

S. aliquis Eremicola ex superiore Syria, nomine Antiochus, Constantinopoli rediens ad S. Theodorum divertit. Annum vitæ tunc agebat Antiochus centesimum, jamque annis sexaginta nec vinum bibebat, nec oleo utebatur, & annis triginta non comederat panem, sed tantum crudis oleribus, quæ sale & aceto condiebat, vescebatur. Is S. Theodoro quærenti, an non crederet, sibi expedire, ut relictis omnibus ad optatam solitudinem convolaret, suavit, ut sine mora opere impleret, quod tam diu meditabatur, cumque a Theodoro recessisset, bonus Senex migravit ad Dominum. S. Theodorus Muneris Episcopalis onera ægerrime ferebat, nec a dulcedine contemplandi res Divinas avelli poterat, ut negotiis sæcularibus vacaret. Ecclesiæ Fundos cuidam Civi, cui nomen Theodosius, locaverat, cumque Coloni ad ipsum venissent, & querelas attulissent, quod Theodosius eos pessime haberet,

Ll 5

Vir

Sæculum VI. Vir Sanctus eundem corripuit, hortatus
A.C. 599. que est, ut Christianæ mansuetudinis me-
 minisset. Ille admonitione contempta
 cum Colonis multo quam ante ferocius
 egit. Ergo ad seditionem concitati,
 gladiis & fundis armati accurrunt, & ne-
 cem ei illaturi videbantur, nisi celesti
 fuga in Civitatem se recepisset. Ha-
 re ad S. Episcopum delata diem integrum
 inter preces & lacrymas exegit, times-
 ne efferati homines in cædes prorump-
 erent. Tum vocato ad se Theodosio,
 prohibuit, ne unquam in illum locum
 rediret. Is culpam in Episcopum retri-
 cere, ipsius enim patientia Rusticos pe-
 jores fieri. Tum convicia in eum effu-
 dit, & tandem sellæ, in qua acquiesce-
 bat, pedem tanto impetu impegit, ut de-
 jectus Episcopus in terra supinus jace-
 ret. Clamabat etiam vir furiosus, se
 duas auri libras exacturum, quibus in-
 demnis præstaretur, cum locationis tem-
 pus necdum effluxisset. S. Episcopus
 terra surrexit, & nullo iracundiæ motu
 turbatus juravit, se non amplius hujus
 Ecclesiæ Episcopum futurum, sed ad suum
 Monasterium rediturum. Paulo post et
 sumto veneno, quod perditii homines
 Viro Sancto propinaverant, semivivo de-
 cubenti Sancta Virgo, conspicua facta
 datis tribus granis pristinas vires reddi-
 dit, & sceleris Auctores aperuit. Horum
 nom

nomina ipse, quoad in vivis fuit, nemi-
 ni manifestans Deum pro iis orabat. I-
 tem accusabatur, quod plus justo Mona-
 sterium suum amaret, eique conferret,
 quæ ad Ecclesiam pertinerent, cum ta-
 men de solidis aureis trecentis sexagin-
 ta quinque, quos mensæ Episcopali im-
 pendere potuisset, tantum quadraginta
 acciperet, & reliquos Ecclesiæ suæ dona-
 ret. S. Theodorus præterea vehemen-
 ter dolebat, quod Cives monitis & ex-
 hortationibus suis meliores non fierent,
 nec a via vitiorum abstrahi se sinerent,
 & insuper ipso absente Monachi sui in
 tantum teporem laberentur, ut e Mona-
 steriis aufugere meditarentur.

Tandem postquam diu orasset, &
 certus esse sibi videretur, quod Deo vo-
 lente Episcopatum relinqueret, Clericis
 suis & Populo congregatis ait: *Scitis,
 Fratres mei! quod Dignitatem istam mi-
 bi invito contuleritis; quamvis enim me
 tanto oneri ferendo imparem palam pro-
 fiterer, voluntati vestræ obtemperandum
 fuit. Undecimus jam annus agitur, ex
 quo ego vobis oneri sum, & vos mihi. Id-
 circo rogo vos, ut vobis alium Pastorem
 quærat. Ego nolo vobis amplius præ-
 esse, sed ad Monasterium meum redibo, ibi
 tanquam pauper Monachus, quoad vivam,
 Deo serviturus.* His dictis, adlecto sibi
 viæ socio Joanne, Archidiacono sui Mo-
 naste-

Sæculum VI.

A. C. 599.

S. Theodo-
rus Siceota.

Sæculum VI. nasterii, Ancyram se contulit, ubi Paulum Episcopum Metropolitanam suum rogavit, ut sibi Successorem daret. Paulus, postquam acrioribus verbis diu disceptassent, tamen adduci non potuit, ut consentiret, sed inter ambos convenit, ut Cyriaci Patriarchæ Constantinopolitani arbitrium expectarent. Itaque S. Theodorus Imperatori, & Patriarchæ suppliciter factus est, ut sibi Successorem deligerent; & quamvis Paulus Ancyranus causas exposuisset, cur in ejus abdicacionem consentire nollet, Cyriacus tamen ex Mandato Imperatoris respondit, ratam esse habendam Theodori Resignationem, ita tamen ut ob Virtutis claritatem ei Dignitatis Episcopalis Insignia non adimerentur. Id etiam executioni datum.

e. 10.

Haud ita multo post tempore Mauritius Imperator, Cyriacus Patriarcha & Optimates Imperii datis litteris S. Virum rogarunt, ut Constantinopolim veniret, eisque benediceret. Brevi quidem tempore ibi moratus, insolita tamen edidit miracula, & inter alia unum de Imperatoris Liberis lepra infectum sanitati restituit. Exemptiones pro Monasteriis suis obtinuit singulares, nempe ut a Jurisdictione cujuscunque Episcopi exempta & soli Ecclesiæ Constantinopolitane subjecta essent. Istæ Exemptiones

nes Monachorum omnino notatu dignæ ^{Sæculum VI.}
 sunt, cujus rei exempla etiam in Africa ^{A. C. 599.}
 occurrunt.

§. XXVII.

*Patriarchæ Antiocheni & Jeroso-
 lymitani.*

Anastasius Patriarcha Antiochenus Na-
 turæ concessit sub idem tempus, ^{Supra Lib.}
 nempe sub finem anni 598. cum sedisset ^{XXXIV. n.}
 distinctis vicibus annis sexdecim, prima ^{10. n. 22.}
 vice annis undecim ab anno 561. usque ^{XXXV. n. 30.}
 ad annum 572. quo ipse pulsus, & Gre-
 gorius in ejus Sedem intrusus, deinde
 annis quinque postquam anno 593. resti-
 tutus fuisset; unde sequitur hunc virum
 ad summam senectutem pervenisse. Po-
 steritati reliquit aliquot Epistolas & Ser-
 mones, quorum aliqui hodieque super-
 sunt. Id vero attendendum, ne ipsius
 Scripta aut Persona confundantur cum
 S. Anastasio Sinaita Presbytero & Mona-
 cho, qui Anastasio Antiocheno annis vi-
 ginti superstes fuit, aut cum Anastasio
 Antiocheno Successore ejus, qui, ut ab
 ipso discerneretur, dictus est junior, & ^{In Lib.}
 Sedem annis novem tenuit. Ad hunc ^{XXXVII.}
 posteriorem S. Gregorius circiter mense ^{n. 20.}
 Majo Indictione secunda anno 599. scri- ^{VI. epist. 48.}
 bens dicit, Confessionem Fidei ejus sibi
 placere, & hortatur, ut in primis auspi-
 ciis Ecclesias sibi subjectas a Simonix la-
 be,